

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxx**

proti

žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště pro Prahu a Střední Čechy,**
se sídlem v Praze 9, Sokolovská 855/225

o žalobě proti dvěma rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 12. 2014, čj. 42000/011615/14/000/MP a čj. 42000/011614/14/000/MP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl dvě shora uvedená správní rozhodnutí, kterými byla zamítnuta jeho odvolání a potvrzena rozhodnutí (platební výměry) Pražské správy sociálního zabezpečení, územní pracoviště Sokolovská, ze dne 5. 11. 2014, čj. 42013/442950/14/313/030/ČeJ a čj. 42013/443194/14/313/030/ČeJ. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto podle ust. § 22b odst. 1 a 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“), o pravděpodobné výši pojistného na rok 2011 ve výši 18 061 Kč a na rok 2012 ve výši 22 023 Kč.

[2] Žalobce napadl obě rozhodnutí v celém rozsahu. V žalobě, jejímiž důvody je soud při svém přezkumu správního rozhodnutí vázán, uvedl, že daňový základ je xxx Kč, ale pravděpodobná výše z tohoto xxxpodkladu najednou činí xxx Kč a xxx Kč. Dále uvedl, že správní orgán vůbec nezhodnotil skutečnost, že tyto pohledávky i s úroky a penále jsou jen v souvislosti se dvěma autonehodami ze dne 1. 6. 2002 a 12. 7. 2006 se 100% cizím zaviněním a ublížením na zdraví, což je už od první autonehody projednáváno 12 rokem u prvoinstančního soudu. Zavinění žalobce nebylo ani v nejmenším, a proto se pozastavuje nad tím, proč nebyla zohledněna jeho prosba v odstranění tvrdosti zákona a bylo postupováno tak, jako by neplatil sociální pojištění ze své svévole. Sám ví, že o jiných žádostech o odstranění tvrdosti bylo vyhověno, tímto postupem pak vznikají bezdůvodné rozdíly a diskriminační přístup k jeho osobě. Znovu poukázal na skutečnost, že tento stav byl zapříčiněn autonehodou.

[3] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když věcně uváděl téže důvody, jako v odůvodnění napadených rozhodnutí.

[4] Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali. Žalobce doplnil svůj přednes o sdělení Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 9. 4. 2019, sp. zn. 16 C 224/2003, jímž bylo postoupeno jeho trestní oznámení příslušné státnímu zastupitelství.

[5] V odůvodnění napadeného rozhodnutí (soud uvádí toto odůvodnění pouze jednou, neboť se jedná o obsahově totožné odůvodnění u obou rozhodnutí, které se liší pouze rokem a výší pojistného) je mj. uvedeno, že samostatná výdělečná činnost je vykonávána od 6. 12. 2002 dosud, v období od 1. 10. 2010 do 28. 2. 2011 byla považována za vedlejší samostatnou výdělečnou činnost, v období od 1. 1. 2004 do 30. 9. 2010 a dále od 1. 3. 2011 dosud jako hlavní. Pravděpodobná výše pojistného byla stanovena ve výši minima platného pro rok 2011 a 2012; stanovena byla proto, že žalobce nesplnil svou povinnost spočívající v podání přehledu podle ust. § 15 odst. 1, 2 zákona o pojistném na sociální pojištění. Při stanovení pravděpodobné výše příjmů a výdajů se vycházelo z údajů sdělených finančním úřadem, kdy podle tohoto sdělení dosáhl žalobce příjmů ve výši xxxx Kč a výdajů ve výši xxx Kč za rok 2011, daňový základ tak činil xxxx Kč, a příjmů xxxx Kč a výdajů ve výši xxxxKč za rok 2012, daňový základ tak činil xxxx Kč. Pojistné bylo stanoveno podle vyměřovacího základu ve výši xxxx Kč za rok 2011 a xxxx Kč za rok 2012, a to podle ust. § 14 odst. 6 věta první zákona o pojistném na sociální zabezpečení, pojistné pak činilo 29,2 % z tohoto vyměřovacího základu.

[6] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[7] Podle ust. § 22b odst. 1, 2 zákona o pojistném na sociální pojištění: „(1) Jestliže zaměstnavatel nesplnil povinnost podat přehled podle § 9 odst. 5 a 6, nebo jestliže osoba samostatně výdělečně činná nesplnila povinnost podat přehled podle § 15 odst. 1 a 2 a tato povinnost nebyla splněna ani ve lhůtě určené příslušnou správou sociálního zabezpečení v písemné výzvě, může příslušná okresní správa sociálního zabezpečení stanovit rozhodnutím

pravděpodobnou výši pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen "pravděpodobná výše pojistného"), pokud byl plátce pojistného v této výzvě na tento následek upozorněn. (2) Při stanovení pravděpodobné výše pojistného vychází příslušná okresní správa sociálního zabezpečení z údajů a pomůcek, které má k dispozici nebo které si sama opatří. Údaje o počtu zaměstnanců si může okresní správa sociálního zabezpečení vyžádat od krajské pobočky Úřadu práce, která je povinna tyto údaje jí sdělit, pokud je má k dispozici. Nelze-li pro nedostatek podkladů stanovit pravděpodobnou výši příjmů zaměstnance anebo osoby samostatně výdělečně činné, má se pro účely stanovení pravděpodobné výše pojistného za to, že jejich měsíčním příjmem je částka 1,5násobku průměrné mzdy určené pro kalendářní rok, ve kterém okresní správa sociálního zabezpečení stanoví pravděpodobnou výši pojistného; u osoby samostatně výdělečně činné se má přitom za to, že tato částka je jejím měsíčním příjmem ze samostatné výdělečné činnosti, který je již snížen o výdaje vynaložené na jeho dosažení, zajištění a udržení. Částka podle věty třetí se zaokrouhluje na celé koruny směrem nahoru."

[8] Podle ust. § 14 odst. 6 zákona o pojistném na sociální pojištění: „Měsíční vyměřovací základ osoby samostatně výdělečně činné vykonávající hlavní samostatnou výdělečnou činnost činí nejméně 25 % průměrné mzdy. Měsíční vyměřovací základ osoby samostatně výdělečně činné, která se pro účely placení záloh považuje za osobu samostatně výdělečně činnou vykonávající vedlejší samostatnou výdělečnou činnost (§ 13a odst. 8 a 9) činí nejméně 10 % průměrné mzdy. V případě, že osoba samostatně výdělečně činná byla plátcem záloh na pojistné za měsíc prosinec, zůstává pro tuto osobu samostatně výdělečně činnou měsíční vyměřovací základ stanovený podle věty první nebo druhé v platnosti v následujícím kalendářním roce až do kalendářního měsíce, který předchází kalendářnímu měsíci, v němž byl nebo měl být podán přehled podle § 15 odst. 1.“

[9] Při stanovení výše pojistného příslušná správa sociálního zabezpečení použije pravděpodobnou výši pojistného, která vychází z údajů a pomůcek, které tato sociální správa má (srov. shora uvedenou zákonnou úpravu). Dále vychází při stanovení měsíčního příjmu v případě, že je nižší, než činí minimální vyměřovací základ, z tohoto minimálního vyměřovacího základu z průměrné mzdy podle ust. 14 odst. 6 zákona. Tím se tak tento vyměřovací základ nemusí rovnat dani podle podaného daňového přiznání. Ačkoliv tak podle zákona o daních z příjmů nemusela žalobci vzniknout povinnost platit daň z příjmů za příslušné zdaňovací období, přesto podle shora uvedených ustanovení mu vznikla povinnost platit pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, a to ve výši, která odpovídá příslušnému procentnímu vyměření z průměrné mzdy. Tato povinnost, včetně její výše, je stanovena zákonem v minimální výši, a proto její výše nemusí odpovídat výši daně podle daňového přiznání žalobce.

[10] K další části žalobních bodů soud uvádí, že povinnost platit toto pojistné je nezávislá na případném plnění z nárokové škody, kterou uplatňuje u civilního soudu. I když se tedy tohoto plnění domáhá v civilním řízení, ve vztahu k veřejnému rozpočtu je povinen toto plnění zaplatit a poté případně řešit tuto otázku v civilním řízení ve vztahu k tvrzenému škudci. Uplatnění takového nároku u civilního soudu však nemá žádný vliv na zaplacení tohoto pojistného.

[11] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. dubna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu